نقش پر رنگ قاعده ارتکازی اشتغال در بهترین دلیل

شاگرد: خروجی این مثلث، جواز قرائت می‌شود، نه تواتر هر کدام از قرائات.

استاد: نه، قاعده اشتغال ارتکازی است. ببینید چرا در زمان ما نزد فقها و در کتاب‌های فقهی قاعده اشتغال هنگامه به پا می‌کند و می‌گویند که باید دو نماز بخوانید؟ به این خاطر است که می‌گویند ببینید کدام یک از آن‌ها کلام خدا است. جواز قرائت که در ارتکاز عرف عام ارتکازی درست نمی‌کند. شیعه می‌خواهد بداند که کدام یک از آن‌ها کلام خدا است. لذا می‌آیند و می‌پرسند. بله اگر بپرسند و امام بفرمایند «یجوز لک مسامحات و تقیات»، خب چرا نپرسیدند؟! من ترک سؤال را عرض می‌کنم. این جهت خیلی مهم است. یعنی اصلاً بهتر، بهتری بود که اصلاً این سؤال برای آن‌ها مطرح نمی‌شد. با اینکه مشهور حرف واحد بود.

شاگرد: پس چرا به امام عرض می‌کردند که در مصحف ما این قرائت نیست؟

استاد: بحث من در «ملک» و «مالک» است. من در نماز را می‌گویم. برای سائر سور که قاعده اشتغال پر رنگ نیست. برای نماز است که قاعده اشتغال پر رنگ است. وقتی به بحث‌های دیگر می‌روید، مقصود اصلی دلیل لوث می‌شود. من می‌گویم قاعده اشتغال به اضافه اشتهار حرف واحد، به اضافه ترک سؤال از «ملک» و «مالک» که دقیقاً با قاعده اشتغال جوش خورده‌اند. شما این را بفرمایید که منظورتان چیست. اگر جای دیگر در قرآن سؤالی می‌کند، در جای خودش قابل بررسی و جواب است. اما صحبت سر این اولین دلیل است که بهترین دلیل، محورش بر ترک سؤالی است که با قاعده اشتغال جوش خورده است، آن «ملک» و «مالک» است. علی ای حال این چیزی است که من طلبه نوشته ام. عرض کردن که نزد دیگران مقبول بشود یا نه، حرف دیگری است.

بازبینی #1
ایجاد شده 29 آوریل 2024 14:18:59 توسط ... .
به روزرسانی شده 29 آوریل 2024 14:19:28 توسط ... .